

[Niels Frederiksen.]

i Aarene 1914—26 har øget sin Gæld med ca. 1 400 Mill. Kr., da maa man i Sandhedens Interesse erkende, at de Produktionsmidler, man i det Tidsrum har anskaffet for den stiftede Gæld, er minimale i Forhold til Gældens Størrelse. Den Øgelse af Produktionsmidlerne, som Landbruget foretog i Aarene 1914—26, svarer paa ingen Maade til en øget Gældsstiftelse paa 1 400 Mill. Kr. Interessant er det netop at lægge Mærke til, at fra 1909 til 1914 steg Landbrugets Gæld kun med 40 Mill. Kr. aarligt i en Periode, hvor Produktionsmidlerne blev øget med overordentlig stor Styrke. Nej, det, der foregik i Krigsaarene og derefter, var dette, at Ejendomspriserne steg ganske voldsomt, og ved Ejerskifte og Arvudbetaling maatte Landbruget øge sin Prioritetsgæld i en fuldkommen foruroligende Grad.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal skulde erkende, naar han sidder inde med det Kendskab til Landbrugsforhold, som han ellers giver Udtryk for, at Aarsagen til Landbrugets øgede Gældsstiftelse er den Opskrining af Værdierne, der foregik i Krigsaarene og ved Efterkrigstidens lave Valutakurser og bundfældede sig i de Titusinder af Ejerskifter, som foregik i det Tidsrum. Det er den Byrde, der i Øjeblikket knuger mange Landmænd, tvinger dem fra Hus og Hjem, fordi Rentebyrden, Kreditorernes Førsteret, staar som en Trusel for deres Eksistens.

Saa har jeg kun nogle faa Bemærkninger at gøre i Anledning af den Diskussion, der er ført om Ejendomsskatterne. Dér vil jeg gerne henvende et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal.

Man holder paa fra Venstres Side, at det, det gælder om, er, at faa Ejendomsskatterne lagt om, at faa disse Skattebyrder lagt over paa den øvrige Befolkning. Det ærede Medlem sagde smukt og retsindigt, at Landbrugerne forlangte ikke, at Byernes Borgere skulde bære Landbrugets Skatter. Men hvis man lægger en Del af Kommunernes Byrder over paa Statsbudgettet, da er det reelt at lægge en Skattebyrde, afstedkommet af Forholdene i Landkommunerne, over paa Byernes Befolkning, hvis det skal betyde en Skattelettelse for Landbruget.

Jeg vil dernæst gerne anføre, at Forholdet i den kommunale Beskatning mellem Indkomstskat og Ejendomsskat er afgjort af Kommunalbestyrelserne omkring i Landkommunerne. Det er i det langt overvejende Antal Tilfælde Venstres egne Repræsentanter i Sognekommunerne, der har afgjort dette Forhold, og det ligger i deres Haand endnu at ændre dette til Fordel for faste Ejendomme. Men jeg vil gerne stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og Partiet Venstre: Hvordan tror Partiet, at Kommunernes Økonomi vilde blive, hvis Landkommunernes Skatteydere udenfor Landbruget skulde bære den øgede Skattebyrde, der blev for dem, hvis de kommunale Ejendomsskatter blev strøget eller sat ned til $\frac{1}{4}$!

Det ærede Medlem erkendte, at dette vilde blive overmaade vanskeligt. Efter min Opfattelse vil det være fuldkommen umuligt. I en Tid, hvor Landbrugets Indkomster svigter i den Grad som nu, da ikke alene at fritage Landbruget for at svare Indkomstskat og lægge den Del af Skattebyrden, der tidligere blev baaret af dem paa dette Omraade, over paa de andre Borgere i Landkommunen, men tillige lægge en Del af Ejendomsskatterne over paa de øvrige Skatteydere i Landkommunerne, det vilde fuldkommen undergrave Landkommunernes Økonomi.

Jeg drister mig til at paastaa, at hvis Partiet Venstre spurgte sine egne Repræsentanter i Sogneraadene Landet rundt, om de troede, de kunde føre Kommunernes Forhold igennem, hvis Venstres Forslag blev fulgt, vilde den langt langt overvejende Del svare: Dette er overordentlig farligt, ja, det er umuligt. Det forekommer mig derfor, at man her er slaaet ind paa en Politik, der ikke alene er uretfærdig, men ogsaa praktisk uigennemførlig.

Helt anderledes ligger Forholdet med Hensyn til den Hjælp, som Kriselovforslagene yder Kommunernes Økonomi. Naar Landkommunernes Styrelse, Sogneraadene, har truffet Afgørelsen af Delingsforholdet mellem Skat paa fast Ejendom og Skat paa Indkomst, er Begrundelsen i al Almindelighed den, at i de Landkommuner, hvor der ligger store Landbrug, som yder ringe Indkomstskat, vil disse ikke kunne komme til at svare deres berettigede Andel i Kom-